

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

12 юли 1979 година*

„Социална сигурност на занаятчиите”

По дело 266/78

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО, от Landessozialgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Федерална република Германия) по производството, висящо пред този съд между

Bruno Brunori, майстор зидар и скулптор каменоделец

и

Landesversicherungsanstalt Rheinprovinz (Регионалната осигурителна институция за провинция Рейн), Düsseldorf

относно тълкуването на член 45, параграф 1 от Регламент № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. за прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, като се вземе предвид член 1, параграф 1 от Gesetz über eine Rentenversicherungsgesetz (германския Закон за осигуряване на занаятчиите) от 8 септември 1960 г.,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател, г-н Mackenzie Stuart (председател на състав), г-н Р. Pescatore, г-н М. Sørensen, г-н А. O’Keeffe, г-н А. Touffait и г-н Т. Коорманс, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Reischl,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 8 декември 1978 г., получено в Съда на 22 декември 1978 г., Landessozialgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Върховен социален съд на Nordrhein-Westfalen) е отнесъл до Съда преюдициални въпроси по член 177 от Договора за ЕИО относно тълкуването на член 45 от Регламент № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на

* Език на производството: немски.

Общността (ОВ L 149, стр. 2), във връзка с прилагането на германския Закон за пенсионното осигуряване на занаятчиите.

2. Ищецът по основното дело е италиански гражданин, който след период на заетост в Италия, където той е плащал вноски в продължение на 47 месеца на италианската осигурителна схема за старост, е бил нает във Федерална република Германия, където е плащал вноски в продължение на 185 месеца на германската осигурителна схема за старост. На 19 септември 1975 г. името му е било вписано от Камарата на занаятите в регистъра на занаятчиите като самостоятелно зает майстор зидар и скулптор каменоделец. От тази дата към него е започнал да се прилага Закона за пенсионното осигуряване на занаятчиите, който предвижда задължително осигуряване в пенсионна схема за заети лица, ако осигуреният е плащал вноски по-малко от 216 месеца. От материалите по делото е видно, че ищецът отново е работил като заето лице, считано от 1 септември 1976 г.

3. Ищецът счита, че като се вземат предвид неговите вноски в Италия, към момента, в който към него е започнало да се прилага законодателството за пенсионно осигуряване на занаятчиите, той е платил вноски за повече от 216 месеца, поради което той не е подлежал на задължително осигуряване по времето, когато той е бил самостоятелно зает занаятчия.

4. Компетентната институция по социална сигурност, Landesversicherungsanstalt Rheinprovinz, ответник по основното дело, обаче е на мнение, че разпоредбите на Регламент № 1408/71 относно сумирането на осигурителни периоди не се прилага в този случай. Становището на Landesversicherungsanstalt е, че член 45 от регламента регламентира сумирането на периоди само за целите на придобиване, запазване или възстановяване на право на получаване на обезщетения. Следователно това правило не може да се прилага за определяне дали съществува задължително осигуряване по конкретна пенсионно осигурителна схема или, по-конкретно, за установяване дали отговорността за задължително осигуряване е прекратена.

За да се реши този въпрос, Landessozialgericht е отнесъл следните два въпроса пред Съда:

1) Следва ли член 45 от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета, който регламентира отчитането на осигурителни периоди, завършени в други държави членки, за придобиването, запазването или възстановяването на правото на обезщетения, да се прилага също така по аналогия към съществуването на задължение за извършване на социално осигуряване?

2) Когато се решава въпрос за задължението за осигуряване, което е предвидено в първото изречение на член 1, параграф 1 от Handwerkerversicherungsgesetz и което не се прилага единствено в случай, че са направени 216 месечни вноски, следва ли италианските вноски също да бъдат добавени към германските или не?

5. Становището, прието от Landesversicherungsanstalt, е подкрепено от Комисията пред Съда. Комисията заявява, че единствената цел на Регламент № 1408/71 е да координира националните правни системи за социална сигурност,

всяка от които определя условията за участие в различните схеми за социална сигурност, включително условията, при които се прекратява задължителното участие. При тези обстоятелства, член 45 от регламента следва да бъде тълкуван като определящ единствено действието на осигурителните периоди, завършени според различните национални правни системи, но не и като регламентиращ условията, при които възниква или се прекратява социалното осигуряване. Според Комисията, Регламент № 1408/71 не съдържа разпоредба по този въпрос, който е от изключителната компетентност на съответните национални закони.

6. Съдът счита, че това становище е вярно. Член 45 от Регламент № 1408/71 разглежда сумирането на осигурителните периоди единствено за целите на придобиване, запазване или възстановяване на право на обезщетение. Поради това той не се занимава с въпроси, свързани с участието и прекратяването на участието в различни схеми за социална сигурност, което е от компетенциите единствено на националните правни системи.

7. Следователно, отговорът на въпросите, поставени от Landessozialgericht, следва да бъде, че член 45, параграф 1 от Регламент № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, не се прилага към определянето дали съществува или не съществува задължение за извършване на социално осигуряване, предвидено в националното законодателство.

По съдебните разноски

8. Разходите, направени от Комисията на Европейските общности, която е представила своето становище пред Съда, не подлежат на възстановяване.

С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред Landessozialgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Landessozialgericht für das Land Nordrhein-Westfalen с Определение от 8 декември 1978 г., реши:

Член 45, параграф 1 от Регламент № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. за прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, не се прилага към определянето дали съществува или не съществува задължение за извършване на социално осигуряване, предвидено в националното законодателство.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 юли 1979 година.

Подписи